

KS. JAN KRZYSZTOF MICZYŃSKI

EGZYSTENCJALNY WYMIAR KERYGMATU APOSTOŁA PAWŁA

Słowo „kerygmat” jest terminem technicznym, określającym czynność głoszenia. Pochodzi od greckiego rzeczownika *kérygma*, który stanowi tworzywo czasownika *keryssein*. W Nowym Testamencie rzeczownik ten można odnaleźć w 8 miejscach, natomiast czasownik o znaczeniu „proklamować jako herold”, a więc „głosić”, użyty został 60 razy. Warto wspomnieć, że w starożytnej Grecji powszechna była funkcja herolda, którego zadanie polegało na obwieszczeniu ludowi zarządzeń władz. Człowieka takiego nazywano *keryx*¹. W Biblii jest ono użyte 3 razy².

Teologiczny sens znaczeniowy słowa „kerygmat” to głoszenie Dobrej Nowiny o zbawieniu w Jezusie Chrystusie. W odróżnieniu od wyrazu *didaché* (oznaczającego w greckiej prozie „naukę”, a w Kościele pierwotnym pouczenia moralne apostołów) oraz w odróżnieniu od – pochodzącego od *didaché* – greckiego *didaskalia* (oznaczającego „pouczenie”, wyjaśnienie Starego Testamentu w świetle Objawienia), *kerygmat* dotyczy szczególnej egzystencjalnej sytuacji osób słuchających ewangelicznego orędzia. Wyrasta ze szczególnego położenia, w jakim znajdował się Kościół apostołowski. Po pierwsze – istniał on w sytuacji diaspory, po drugie – gromadzili się w nim ludzie, którzy nie znali jeszcze dobrze Chrystusa³.

Ks. dr Jan KRZYSZTOF MICZYŃSKI – adiunkt Katedry Historii Duchowości w Instytucie Teologii Duchowości KUL, Al. Raławickie 14, 20-950 Lublin; adres do korespondencji: ul. Prymasa Wyszyńskiego 6, 20-950 Lublin.

¹ A. J a n k o w s k i, *Kerygmat w Kościele Apostolskim. Nowotestamentowa teologia głoszenia Słowa Bożego*, Częstochowa 1989, s. 7. A. Paciorek podaje, że słowo *kerysso* (obwieszczać, ogłaszać) użyte jest w Biblii 61 razy (zob. A. P a c i o r e k, *Kerygmat*, w: *Encyklopedia Katolicka*, t. VIII, Lublin 2000, kol. 1360) (dalej cyt.: EK).

² P a c i o r e k, *Kerygmat*, kol. 1360.

³ J a n k o w s k i, *Kerygmat*, s. 7-8.

Głoszenie słowa było szczególną troską Kościoła apostołskiego. Świadczą o tym 32 czasowniki, które można odnaleźć w Nowym Testamencie, dotyczące funkcji głoszenia. Dwa podstawowe to *euangelizesthai*, oznaczające „ogłaszać Dobrą Nowinę, ewangelizować”, oraz *martyrein* – podkreślający „świadczanie, bycie świadkiem” Jezusa Chrystusa⁴. Taką świadomość swojej tożsamości miał Apostoł Narodów. W Liście do Rzymian przedstawił się jako: „Paweł, sługa Chrystusa Jezusa, powołany na apostoła, wybrany do Głoszenia Ewangelii Boga, zapowiedzianej od dawna przez proroków w Pismach Świętych” (1, 1).

Niniejsze opracowanie stawia sobie za cel ukazanie życiowej siły zawartej w kerygmacie, który ogłaszał ludziom – jako jeden z apostołów Chrystusa – św. Paweł Apostoł, a także zwrócenie uwagi na źródło owej mocy Dobrej Nowiny oraz na konieczność głoszenia jej wszystkim ludziom.

I. KERYGMAT JAKO SŁOWO BOŻE

Przepowiadanie Dobrej Nowiny – kerygmat – jest oparte na autorytecie Boga. Dokonuje się w Kościele i przez Kościół mocą Ducha Świętego. Dlatego owo głoszenie wydarzeń zbawczych do ludzi różnych kultur, znajdujących się w różnorodnych warunkach egzystencjalnych, jest ich uobecnianiem, aktualizacją dzieła odkupienia. Jest głosem prorockim, słowem miłości Boga szukającego tych, którzy pragną z Nim być⁵.

Przez swoje słowo Bóg pragnie wkroczyć w konkretną egzystencję ludzką – naznaczoną grzechem – i mówić prosto do serca człowieka (por. Oz 2, 16). Kierowane do ludzi prorocze słowa kerygmatu mają na celu obronę człowieka przed „katechezą” Szatana. Dobra Nowina zmienia myślenie człowieka o Bogu, o sobie samym, celu i sensie własnego życia, o świecie. Prowadzi to do nawrócenia, wyprowadza z fałszu, ukazuje prawdziwe horyzonty ludzkiej egzystencji. Stawia przed prawdą wybrania i przeznaczenia do uczestnictwa w chwale Boga.

Słowa kerygmatu to słowa mające moc dać życie⁶. Podkreśla to Apostoł

---

⁴ Por. tamże.

⁵ B. B r z u s z e k, *Kerygmat*, EK, t. VIII, kol. 1363.

⁶ Jezus Chrystus określa swoje słowa jako słowa, które są „duchem i życiem” (J 6, 63); zob. F. C i a r d i, *Słowo dające życie. Słowo, którym się żyje*, w: *Słowo życia. Symposium*

Paweł w słowach „[Ewangelia] jest mocą Boga dla zbawienia każdego, kto wierzy: najpierw Żyda, potem Greka” (Rz 1, 16). Przyjęcie tych słów Boga jest wszczęciem się w prawdziwe Życie. Powoduje rzeczywistą przemianę człowieka w Chrystusa.

Papież Paweł VI wyjaśniał, w jaki sposób słowo Boże przeobstwia człowieka: „W jaki sposób Jezus staje się obecny w duszach? Poprzez nośnik, jakim jest przekazywane słowo, zostaje nam dana myśl Boża, przekazywane jest *Verbum*, Syn Boży, który stał się człowiekiem. Można powiedzieć, że Pan wciela się w nas, kiedy zgadzamy się na to, by Jego słowo w nas zamieszkało”⁷.

II. KERYGMAT KIEROWANY DO CZŁOWIEKA ZNAJDUJĄCEGO SIĘ W KONKRETNEJ SYTUACJI EGZYSTENCJALNEJ

Adresatami kerygmatu, który można określić mianem głoszenia misyjnego, są głównie niechrześcijanie, ale także i chrześcijanie, którzy wraz z nowo powstającymi wspólnotami chrześcijańskimi pozostają ciągle w sytuacji misji⁸. Jak wiara i zbawienie są powszechne, tak i kerygmat jest przeznaczony dla wszystkich ludzi. Jest on uniwersalny zarówno w wymiarze geograficznym, ale i historycznym, kierowany do wszystkich pokoleń: minionych, obecnych i przyszłych⁹.

Dobra Nowina jest wezwaniem skierowanym do człowieka; domaga się odpowiedzi. W Nowym Testamencie kerygmatowi towarzyszy *pareneza*, głoszenie konsekwencji moralnych. Stąd też wezwanie do przyjęcia zbawienia jest wezwaniem moralnym¹⁰. Przede wszystkim do wyrzeczenia się grzechu i unikania sposobności i okoliczności, które mogłyby do niego ponownie prowadzić.

---

w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym. Katowice, 25-26 IX 2007, red. K. Lala, Katowice 2008, s. 31.

⁷ P a w e ł VI, *Discorso alla parrocchia di S. Eusebio, 26 lutego 1967*; cyt. za: C i a r d i, *Słowo dające życie*, s. 31-32.

⁸ Zob. Dz 10, 42; 20, 15; P a c i o r e k, *Kerygmat*, kol. 1361.

⁹ F. D r a c z k o w s k i, *Kerygmat*, EK, t. VIII, kol. 1363.

¹⁰ J. N a g ó r n y, *Kerygmat*, EK, t. VIII, kol. 1364.

Dla św. Pawła podstawową prawdą egzystencjalną był fakt, że człowiek jest grzesznikiem, ale nieustannie kochanym przez Boga, który pragnie jego szczęścia, zbawienia. Mówią o tym m.in. następujące teksty pawłowe: „On [Ojciec] wybrał nas w Nim [Chrystusie] przed stworzeniem świata, abyśmy byli przed Nim święci i nieskalani w miłości. On przeznaczył nas, abyśmy się stali Jego przybranymi dziećmi przez Jezusa Chrystusa” (Ef 1, 4-5)¹¹. „Wszyscy przecież zgrzeszyli i zostali pozbawieni chwały Boga” (Rz 3, 23).

Te dwa wymiary ludzkiej egzystencji (bycie kochanym przez Stwórcę oraz skłonność do odwracania się od Boga) należą do trwałych elementów w nauczaniu Apostoła Pawła, który zwracając się do konkretnych adresatów, dostosowywał argumentację do ich mentalności i sposobu myślenia. Celem tego miało być to, by słuchający odkrywali, że Boże orędzie jest odpowiedzią na ich konkretną sytuację życiową, na ich kondycję moralną, na ich problemy¹² – przy czym dodajmy, że dla Pawła najistotniejszą prawdą, którą chciał przekazać, była prawda, że człowiek może odnaleźć swoją zagubioną przez grzech tożsamość bycia dzieckiem Boga dzięki Jezusowi Chrystusowi. Dlatego też św. Paweł, głosząc kerygmat, stawiał sobie i innym konkretny cel. Słuchający ma otworzyć serce i być zaproszony do przyjęcia osobiście Jezusa Chrystusa jako Pana i Zbawiciela (por. Mk 16, 16).

III. ELEMENTY KERYGMATU APOSTOŁA PAWŁA I ICH EGZYSTENCJALNE CELE

Na podstawie szczegółowych analiz egzegetycznych wielu fragmentów Dziejów Apostolskich można wyróżnić dwa najważniejsze składniki kerygmatu. Pierwszy z nich to spełnienie się Bożych zapowiedzi podanych przez

---

¹¹ Trzeba wspomnieć, że chociaż niewielu egzegetów przypisuje św. Pawłowi autorstwo Listu do Efezjan, mimo wszystko jest on zaliczany do *corpus paulinum*, zob. H. L a n g k a m m e r, *Wprowadzenie do ksiąg Nowego Testamentu*. Wydanie poszerzone, wyd. IV, Wrocław 1992, s. 140.

¹² Np. pareneza Listu do Tesaloniczan zawarta w 4, 1 – 5, 22, gdzie Apostoł wzywa do nadziei, wzywa do gotowości na dzień przyjścia Pana, daje szczegółowe wskazówki dla chrześcijańskiego postępowania w gminie (zob. L a n g k a m m e r, *Wprowadzenie*, s. 146).

proroków, drugi to głoszenie nadejścia (oraz już zaistniałej obecności) Królestwa Bożego¹³.

Teza o wypełnieniu się Pisma, zawarta m.in. w Dz 2, 16; 3, 18.24; 10, 43 (mowy św. Piotra); 13, 27 (mowa św. Pawła), odnajduje odzwierciedlenie również w pismach pawłowych: 1 Kor 15, 3-4 („Przede wszystkim przekazałem wam to, co sam przejąłem, że Chrystus umarł za nasze grzechy zgodnie z Pismem, że został pogrzebany i trzeciego dnia zmartwychwstał zgodnie z Pismem”). Po wiekach oczekiwania Bóg w Osobie Jezusa Chrystusa nawiedził swój lud i wypełnił to, co zapowiadali prorocy¹⁴.

Głosząc natomiast prawdę o nadejściu Królestwa, św. Paweł przytacza następujące elementy kerygmatu: Chrystus umarł za nasze grzechy (1 Kor 15, 3b), został pochowany (Dz 13, 29; 1 Kor 15, 4a) i zmartwychwstał (1 Kor 15, 4b; został wskrzeszony z martwych: Dz 13,30.33), ukazał się apostołom i innym uczniom (Dz 13, 31; 1 Kor 15, 5-8), został uwielbiony i wywyższony (Flp 2, 9)¹⁵.

Celem kerygmatu jest nawrócenie, odwrócenie się od bałwochwalstwa i pokuta, uznanie, że sprawiedliwość i zbawienie otrzymuje się przez wiarę w Jezusa jako Mesjasza, przez przyjęcie Go jako swojego Pana i Zbawiciela, przez postępowanie zgodne z wolą Boga objawioną w Chrystusie¹⁶.

W tym celu, aby człowiek przyjął osobiście Jezusa Chrystusa jako swojego Pana i Zbawcę oraz aby przyjął dar Ducha Świętego i rozpoczął w Nim nowe życie – Apostół Narodów pragnął¹⁷:

---

¹³ W *Dziejach Apostolskich* można odnaleźć 19 miejsc zawierających kerygmat. Nie zawsze opisy są rozbudowane i czasami nie zawierają wszystkich komponentów. W swojej strukturze przypominają mowy prorockie, jednak co do treści zawierają następującą nowość: są uroczystym świadectwem, że Dobra Nowina jest już urzeczywistniona i Bóg wypełnił swój plan (zob. J a n k o w s k i, *Kerygmat*, s. 8). A. Paciorek nazywa głoszenie prorockie kerygmatem starotestamentalnym. Zapowiada ono sąd Boży, nawołuje do pokuty i obwieszcza pokutującym eschatologię łaski Boga: J l 1, 14; 2, 1; 4, 9; Jon 1, 2; 3, 2.4.5 (P a c i o r e k, *Kerygmat*, kol. 1360).

¹⁴ P a c i o r e k, *Kerygmat*, kol. 1361.

¹⁵ Por. tamże.

¹⁶ Por. tamże.

¹⁷ Por. J. H. P r a d o F l o r e s, *Jak ewangelizować ochrzczonych*, Łódź 1993, s. 85; por. J. K u d a s i e w i c z, A. Z u b e r b i e r, *Kerygmat*, w: *Słownik teologiczny*, red. A. Zuberbier, Katowice 1998, s. 237; por. D. M o l l a t, *Évangile*, w: *Dictionnaire de spiritualité. Ascétique et mystique. Doctrine et histoire*, red. M. Viller [i in.], t. IV, Paris 1961, s. 1753-1761 (*La Bonne Nouvelle dans S. Paul*).

1) wzbudzić w słuchających pragnienie Boga; poprowadzić ich ku doświadczeniu Bożej miłości¹⁸;

2) ukazać prawdę, że człowiek nie doświadcza miłości Boga z powodu własnej grzeszności; zaprosić do uznania się grzesznikiem potrzebującym zbawienia¹⁹;

3) ogłosić Jezusa Chrystusa ukrzyżowanego, zmartwychwstałego i uwielbionego, jako Tego, który już za nas dokonał dzieła odkupienia i który pragnie nas zbawić²⁰;

4) wezwać do nawrócenia i przyjęcia Jezusa do swojego życia²¹;

5) zaprosić do przyjęcia mocy z wysoka, daru Ducha Świętego²²;

6) zachęcić do trwania we wspólnocie wiary, w Kościele Chrystusa²³.

Według nauczania Apostoła Narodów człowiek, odpowiadający pozytywnie na zawarte w kerygmacie orędzie zbawcze, otrzymuje dar nowego życia, moc do tego, by podążać zgodnie z przykazaniami Bożymi. Dopiero *przyjęty* kerygmat uzasadnia i motywuje życie według Dekalogu, daje możliwość żyć według ośmiu błogosławieństw, otwiera przestrzeń życia moralnego ukazanego w nauczaniu Chrystusa. W ten sposób staje się człowiek „nowym stworzeniem” i nie chce wracać do grzechu: „Skoro umarliśmy dla grzechu, jakże moglibyśmy nadal w nim żyć?” (Rz 6, 2).

---

¹⁸ Np. Rz 8, 37: „A w tym wszystkim odnosimy wielkie zwycięstwo dzięki Temu, który nas umiłował”; por. Rz 8, 39; 9, 18.

¹⁹ Np. Rz 7, 19: „Nie czynię bowiem dobra, którego chcę, ale czynię zło, którego nie chcę”; por. Rz 7, 24: „Jestem nieszczęsnym człowiekiem! Kto mnie wyzwoli z ciała śmierci?”

²⁰ Np. Rz 5, 17: „I jeśli przez upadek jednego człowieka, z jego powodu zapanowała śmierć, to tym bardziej ci, którzy dostąpili ogromu łaski i daru usprawiedliwienia, zapanują jako żyjący, dzięki jednemu, Jezusowi Chrystusowi”; Rz 5, 20: „Gdzie natomiast rozpowszechnił się grzech, tam pojawiła się jeszcze obfitsza łaska”; por. 1 Kor 1, 23-24: „my głosimy Chrystusa ukrzyżowanego. On jest dla Żydów powodem upadku, a dla pogan głupstwem, jednakże dla powołanych, tak Żydów, jak i Greków, jest Chrystusem – mocą i mądrością Bożą”.

²¹ Zob. Rz 10, 9: „Bo jeśli wyznasz ustami, że Jezus jest Panem, i uwierzysz w sercu, że Bóg wskrzesił Go z martwych, będziesz zbawiony”; a także np. Rz 10, 13; 13, 14.

²² Np. Rz 8, 14-15: „Ci, których prowadzi Duch Boży, są synami Bożymi. Nie przyjęliście przecież Ducha niewoli, aby trwać w lęku, ale przyjęliście Ducha, który czyni was dziećmi. W Nim wołamy: Abba, Ojczcie!”; por. 1 Kor 12, 3.

²³ Np. Rz 12, 4-5: „Bo podobnie jak liczne są części jednego ciała, a każda z nich spełnia inne zadanie, tak też i my liczni stanowimy jedno ciało w Chrystusie, będąc dla siebie nawzajem częściami”.

IV. KERYGMAT JAKO MOC DAJĄCA SIŁĘ DO ZMIANY SYTUACJI EGZYSTENCJALNEJ

Kerygmat apostołski miał na celu uobecnić pośród słuchających Królestwo Boże. Głoszenie św. Pawła było – podobnie jak Jezusowe głoszenie Królestwa – „mocą Bożą i mądrością Bożą” (por. 1 Kor 1, 24); sprawiało, że owa obecność Królestwa była realna i skuteczna²⁴. Działo się to dlatego, że Apostoł nie szedł do słuchających z mądrością ludzką²⁵, ale odzwierciedlał, kontynuował przepowiadanie Jezusa, rozumiane i interpretowane w świetle Jego śmierci i zmartwychwstania. Święty Paweł głosił Chrystusa obecnego i działającego w dziejach człowieka. To, co odróżniało Pawła Narodów od innych wędrownych nauczycieli, było to, że jego przepowiadaniu towarzyszył Duch Święty i Jego moc²⁶.

Niesienie Dobrej Nowiny o zbawieniu to wydarzenie, przez które Bóg za pośrednictwem głoszonego słowa spotyka człowieka. Odkupienie, które dokonało się przez Jezusa Chrystusa, staje się mocą Ducha Świętego obecne i owocne dla każdego, kto wierzy. W wygłaszanym kerygmacie kryje się zatem *dynamis*. Nie zawsze objawia się to poprzez pojawienie się cudownych znaków (choć mogą one towarzyszyć), ale zawsze poprzez wspólnotowe świadectwo życia chrześcijan²⁷, poprzez trwanie w nawróceniu wyrażane wzajemną służbą i miłością braterską.

W listach pawłowych można odnaleźć wiele formuł katechetycznych, które zależą od kerygmatu²⁸. Stanowią one jego kontynuację i świadczą, że człowiek po jego przyjęciu otrzymuje od Boga siłę, by móc żyć nowym życiem. W 1 Tes 1,9-10 można przeczytać: „Ludzie sami opowiadają jak [...] zwróćliście się ku Bogu, odwracając się od bożków, aby służyć Bogu żywemu i prawdziwemu i oczekiwać z nieba Jego Syna, Jezusa wskrzeszonego z martwych. On nas wybawi od nadchodzącego gniewu”.

Zmiana sytuacji egzystencjalnej człowieka przyjmującego kerygmat dotyczy nie tylko jego życia wewnętrznego, duchowego (przejście ze śmierci grzechowej do życia w Duchu Świętym), ale również jego relacji zewnętr-

---

²⁴ Por. P a c i o r e k, *Kerygmat*, kol. 1361.

²⁵ Por. 1 Kor 2, 13: „Nie głosimy tego uczonymi słowami ludzkiej mądrości, ale dzięki pouczeniom Ducha, przedstawiamy sprawy duchowe tym, którzy są z Ducha”.

²⁶ Por. P a c i o r e k, *Kerygmat*, kol. 1361.

²⁷ Por. tamże.

²⁸ Zob. J a n k o w s k i, *Kerygmat*, s. 106-113.

nych z innymi. Głoszona Ewangelia ma moc zmieniać niesprawiedliwe struktury rodzin, społeczeństw, narodów, ma moc zmieniać historię świata.

*

Podsumowując powyższe rozważania warto podkreślić, że przesłanie kerygmatyczne św. Pawła pozostaje ciągle aktualne, jest skierowane do wszystkich ludzi, do pokolenia nam współczesnego, a także do następnych. Podobnie jak każdy kerygmat, również i ten – pawłowy – zwraca uwagę na fakt spełnienia się Bożych zapowiedzi podanych przez proroków, oraz na przybliżenie się Królestwa Bożego²⁹.

W życiu Kościoła potrzebne jest nieustanne przypominanie sobie tej fundamentalnej prawdy, Dobrej Nowiny o Jezusie Chrystusie. Jest ona bowiem siłą dającą życie, wzywającą do wiary i prowadzącą do przyjęcia daru Ducha Świętego – do nowego życia. Z tej prawdy winny się wyłaniać wszelkie powołania, zaangażowania, posługi, również te związane ze światem naukowym i uniwersyteckim. Dlatego teologia ma do spełnienia szczególną rolę. Badając i wyjaśniając treści Objawienia, a także nawiązując do Tradycji Kościoła, winna ukazywać nowym pokoleniom egzystencjalną wartość tego Bożego przesłania, jego nieodzowność dla życia pełnią życia, według słów Chrystusa: „Ja przyszedłem po to, aby owce miały życie i miały je w obfitości” (J 10, 10). Wtedy to teologia – właśnie ze względu na jej wymiar egzystencjalny płynący z kerygmatu – będzie nieustannie świeżym głosem we współczesnym świecie.

BIBLIOGRAFIA

- B r z u s z e k B., Kerygmat, w: Encyklopedia Katolicka, t. VIII, Lublin 2000, kol. 1363-1364.
- C i a r d i F., Słowo dające życie. Słowo, którym się żyje, w: Słowo życia. Sympozjum w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym. Katowice, 25-26 IX 2007, red. K. Lala, Katowice 2008, s. 31-44.
- Dictionnaire de spiritualità. Ascétique et mystique. Doctrine et histoire, red. M. Viller [i in.], t. I-XVI. Tables Générales, Paris 1932-1995.

---

²⁹ Zob. tamże, s. 8.

- D r ą c z k o w s k i F., Kerygmat, w: Encyklopedia Katolicka, t. VIII, Lublin 2000, kol. 1362-1363.
- J a n k o w s k i A., Kerygmat w Kościele Apostolskim. Nowotestamentowa teologia głoszenia Słowa Bożego, Częstochowa 1989.
- K u d a s i e w i c z J., Z u b e r b i e r A., Kerygmat, w: Słownik teologiczny, red. A. Zuberbier, Katowice 1998, s. 237-238.
- L a n g k a m m e r H., Wprowadzenie do ksiąg Nowego Testamentu. Wydanie poszerzone, wyd. IV, Wrocław 1992.
- M o l l a t D., Évangile, w: Dictionnaire de spiritualité. Ascétique et mystique. Doctrine et histoire, red. M. Viller [i in.], t. IV, Paris 1961, s. 1753-1761 (La Bonne Nouvelle dans S. Paul).
- N a g ó r n y J., Kerygmat, w: Encyklopedia Katolicka, t. VIII, Lublin 2000, kol. 1364-1365.
- P a c i o r e k A., Kerygmat, w: Encyklopedia Katolicka, t. VIII, Lublin 2000, kol. 1360-1362.
- P r a d o F l o r e s J. H., Jak ewangelizować ochrzczonych, Łódź 1993. Słownik teologiczny, red. A. Zuberbier, Katowice 1998.

EXISTENTIAL DIMENSION OF THE APOSTLE PAUL'S *KERYGMA*

S u m m a r y

The article presents the “Existential dimension of the Apostle Paul’s *kerygma*”. In the beginning is a quoted definition of a Greek noun *kérygma*. The theological sense of this word and comes from its verb *keryssein* means – to preaching the Good News about Jesus Christ. To announce the Gospel was a particular solicitude of the Apostolic Church, of Saint Paul. The Apostle introduced himself in Romans as: “Paul, a servant of Christ Jesus, called to be an apostle and set apart for the gospel of God – the gospel he promised beforehand through his prophets in the Holy Scriptures” (1, 1). The author of the article sets his sights on presenting a live force contained in *kerygmat*, which preached the Apostle of the Nations, as well as showing the source of the power of the Good News and the necessity of delivering it to all people in the world.

Translated by rev. Marek Pytko

Słowa kluczowe: Dobra Nowina, nowa ewangelizacja, kerygmat, sposoby głoszenia ewangelicznego orędzia.

Key words: Good News, the new evangelization, *kérygma*, ways of pronunciation of the evangelization message.